

Fotografija: Peter Giodani

GLEDALIŠČE

Matej Puc v
naslovni vlogi
Tartuffa in
Jana Zupančič
kot Elimirina,
Orgonova
žena.

Tartuffe

Mestno gledališče ljubljansko

Zgovorne baročne Molièreve komedije, v naših gledališčih očitno zelo priljubljene, saj so jo tokrat na slovenskem odru postavili že dvajsetič, se je lotila povsem mlada ekipa ustvarjalcev, ki je marsikaj od molièrovskega lika Tartuffa po svoje obrnila, včasih predstavi v prid, večkrat tudi ne, predvsem pa je v želji po aktualnosti drugače zašpičila konec burke. Tartuffova svetohlinska hi-

navska grabežljivost se spleča, moralni Orgon in njegova družina pa so, preden se zavesa zagrne, zgolj kot kupček nesreče. Gledamo torej današnjo interpretacijo tartifovstva, ki je večten človeški pojav, tako rekoč nesmrten. Poslovenjena beseda 'tartif' ima v SSKJ skoraj sto sopomenk, od prevaranta in goljufa, svetohlinca, hinavca, pokvarjenca do sleparja, spletkarja, lažnivca in dvoličneža; vse to skuša v svojem liku zajeti Matej Puc v naslovni vlogi. Povzpetic pa bi težko kaj opravil, če ne bi našel nekoga, ki mu je nasedel, kakor je to storil stanoviti Orgon (Jure Henigman) v svoji zaslepljeni zmoti pobožne predanosti. Glas razuma (pikanogavičevsko odigrane spletične Dorine Mojce Funkl s humornimi poudarki za občinstvo) v borbi s tartifovstvom ne zaleže dosti. Tartuffe, ki se vsili v življenje njegove družine, je kot zajedavka, ki najprej povzroča prepire med ljudmi, dokler popolnoma ne prevzame, posrka njihovih življenj. Elimirina (Orgonova žena v odlični izpeljavi Jane Zupančič) protispletka ga prepozno razkrinka, poti nazaj ni več, pretkani Tartuffe pomaha s papirji, s katerimi si je pridobil njihovo premoženje.

Predstavo, ki jo je režiral Tin Grabnar, uokvirjata kratka Orgonova nagovora, namenjena bolj mlademu občinstvu, premični oder na odru in begajoča luč pa dajeta videz, da se z igralci zgolj igramo neko igro, ne da bi jo oni zares igrali. Gledališče tudi ni seglo po klasičnem Župančičevem ali modernejšem Bergerjevem prevodu besedila, pač pa naročilo novo priredbo pri Primožu Vitezju, ki ga je priredil menda za današnje čase. Žlahtna komedija s satiričnimi podtoni cika celo na aktualne vatikanske dogodke vsemogočnega (ne)odpuščanja grehov v spolnih prekrških duhovščine.

Irena Brejc